

Us coneixia només pel que sentia dir, però ara us han vist els meus ulls! (Jb 42,5)

Romà Casanova, bisbe de Vic

En el llibre de Job llegim l'experiència d'un home just que sofreix. El problema del sofriment, i encara més quan aquest afecta els innocents, colpeix el cor de tothom i fa sorgir interrogants profunds, tant respecte a l'existència humana com al mateix Déu. Job manifesta la incomprensió del seu patiment: com és possible que una persona justa pugui sofrir en el seu cos i en la seva ànima? Uns seus amics, amb llargs discursos, intenten de convèncer-lo de la seva culpabilitat, exonerant Déu, sempre just. Però Déu mateix es fa present en aquest diàleg i expressa la seva grandesa i el seu misteri, al qual s'ha apropat més Job, amb la seva queixa adreçada al Creador, que no pas els amics que volien fer quedar bé l'Omnipotent oblidant el seu misteri. Les paraules finals de Job són eloqüents: *Us coneixia només pel que sentia dir, però ara us han vist els meus ulls!*

Cal tornar a reviure l'experiència de Crist, mort i ressuscitat, per a poder arribar a dir el mateix que Job

Faig aquesta reflexió a les portes de Setmana Santa, quan els cristians som convidats a contemplar el misteri de la passió, mort i resurrecció de Jesucrist. L'any litúrgic ens duu, al redós de la primera lluna de primavera, a la celebració dels misteris salvadors, des del Diumenge de Rams fins a Pasqua. Cada any som portats a endinsar-nos en els fets cabdals de la nostra fe. La santa Mare Església no es cansa mai de conduir-nos a la font pura i cristal·lina d'on raja la salvació i la llibertat per a tothom. Tots necessitem sadoillar-nos novament d'aquesta font, perquè el desgast i les contrarietats del camí ens poden fer perdre la vivacitat de Déu. Ens cal tornar a reviure l'experiència

fontal de Crist, mort i ressuscitat, per a poder arribar a dir, com Job: *Us coneixia només pel que sentia dir, però ara us han vist els meus ulls!*

No podem deixar perdre, doncs, el do de les celebracions cristianes en aquests dies sants. Adonem-nos que la litúrgia fa present l'«avui» de la salvació. No fem solament memòria dels fets de la passió, mort i resurrecció del Senyor, sinó que tota la gràcia de salvació i alliberament es fa present com quan els fets s'esdevingueren fa quasi dos mil anys a Jerusalem. Sense Jesucrist, i de manera especial en la seva mort i resurrecció, el nostre coneixement de Déu és, seguint les paraules de Job, *pel que sentia dir*. Qui sigui capaç de mirar amb un cor humil i senzill, obert a l'acció de l'Esperit Sant, Crist crucificat, expressió definitiva de l'amor misericordiós de Déu, podrà dir, també com Job: *ara us han vist els meus ulls!*

